

Terug naar Samos

Colofon

ISBN: 978 90 8954 820 7

1e druk 2015

© 2015, Hillie Kuipers

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Ontwerp omslag: Henk Breedland
Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

TERUG NAAR SAMOS

Hillie Kuipers

Dit boek draag ik op aan mijn ouders
Willem Kuipers en Sophia Kuipers-Stavast

VOORWOORD

Toen de visioenen in 1986 op Samos begonnen, had ik geen idee waarom dit gebeurde en wat mij de daaropvolgende jaren nog te wachten stond.

In het begin was ik bang en onzeker, want ik wist niet wat het was wat ik zag, voelde en hoorde.

Ik voelde mij erg alleen omdat ik er niet over durfde te praten en ik het gevoel had dat er iets mis was met mij. Ik had weleens van reïncarnatie gehoord, maar dat was geen onderwerp waar ik me mee bezighield. In het begin wist ik ook niet dat wat ik zag met een vorig leven te maken had. Dat besef kwam pas later.

Door mijn angst en onzekerheid waren de visioenen in het begin kort en hevig. Toen ik eraan begon te wennen, werden ze wat langer en kreeg ik ook meer details te zien.

In 1996 ontmoette ik Irini, zij wist veel over de geschiedenis van het eiland. Ze was de eerste aan wie ik mijn verhaal over de visioenen vertelde. Ik vertelde over de tempel van Hera en hoe deze eruitzag. Tot mijn verbazing kon ze mij bevestigen dat de tempel inderdaad minder pilaren had, zoals ik het had gezien, en niet het aantal pilaren zoals stond afgebeeld in een toeristenboekje.

Ze vertelde dat deze tempel nooit helemaal afgebouwd was geweest. De tekening van de tempel die in een toeristenboekje stond, was naar aanleiding van het aantal ronde funderingen die bij opgravingen gevonden waren, getekend.

In de tempel die ik had gezien, moest de buitenste rij pilaren, voor het dak of eigenlijk voor de Fries, nog geplaatst worden. Dat was niet gebeurd omdat de tempel werd vernietigd door een aardbeving.

Ook ontmoette ik in 1996 Sari en Henk op Samos. Deze mensen konden mij uitleggen dat wat er met mij gebeurde een naam had. Het werd me duidelijk dat ik een vorig leven zag.

De vraag kwam naar boven: wat moet ik hiermee? Dat het een bedoeling had, daar was ik van overtuigd.

Langzamerhand merkte ik dat het leven van toen en mijn leven van nu met elkaar verbonden waren. Het gaf me meer inzicht in mijn huidige leven. Mijn gevoel van angst voor macht, het niet oordelen over mensen, mijn gevoel dat ik niet gehoord en gezien werd en ook mijn angst voor agressie werden steeds duidelijker voor mij.

Kèlenòh (de vrouw die ik zag) had macht, ze gebruikte deze vooral met haar verstand omdat ze anders de verantwoording niet aankon. Ze ging daardoor boven de mensen staan, minachtte hen, deelde orders uit en werd gauw kwaad, op het agressieve af.

De aversie die ik in het begin voor Kèlenòh voelde, verdween langzaam. Ik kreeg respect voor haar. Zij was in alles zichzelf en bleef dat tot haar einde toe.

Het drong tot mij door dat ze een deel was van mijzelf. Dat ze nog steeds in de geheugencellen van mijn lichaam zat.

Toen ik voor de zoveelste keer begonnen was mijn verhaal op te schrijven en ik het eerste A4'tje geschreven had, gebeurde er iets.

Ik hoorde een duidelijke zin in mijn hoofd.

“Het zand van de woestijn is heet onder haar blote voeten.”

Ik schudde een paar keer met mijn hoofd om deze zin eruit te krijgen, omdat ik niet begreep waar deze woorden vandaan kwamen. Het bleef komen en ik begon op een nieuw A4'tje deze zin op te schrijven. Tot mijn stomme verbazing was ik ineens in de woestijn; ik voelde het zand en de warmte en zag dat het avond werd. Ik zag Kèlenòh, ik was haar.

Zo begon het dat heel het leven van Kèlenòh zich voor mij ontvouwde. En niet alleen haar leven. Tijdens het schrijven van Kèlenòh ontdekte ik dat de mensen met wie zij toen leefde, nu ook om mij heen zijn.

Ook de laatste zin heb ik gehoord: “Het is verteld”. Deze klonk net zo duidelijk in mijn hoofd als de eerste zin.

Ik probeer de vrouw van toen in mijn leven van nu te integreren. Wat me moeite kost omdat ze zo het tegenovergestelde is van wat ik nu ben. Ik probeer me er niet meer tegen te verzetten.

Het vele huilen bij het zien en voelen vond ik erg vervelend. Het kwam en het ging, ik had daar geen controle over. Gelukkig duurden de huilbuien niet al te lang, behalve toen Nikos, Sotiris, Costas en ik bij de grot van Pythagoras in Pythagorion waren. Dat was in 2002. De pijn en de haat voor Polykrates, die ik toen herbeleefde, was diep. Wekenlang heb ik nog stil vanbinnen om deze pijn gehuild, tot het oploste en verdween uit het celgeheugen van mijn lichaam.

Na de dood van Kèlenòh vluchtte Pythagoras naar het Kerkisgebergte op Samos en later naar Croton in Italië. Door Polykrates werden Kèlenòh en Pythagoras van elkaar gescheiden.

Nadat het boek *Kèlenòh* af was en was uitgegeven, deed ik nog een nieuwe ontdekking. Dingen die toen op een bepaalde leeftijd met *Kèlenòh* gebeurden, overkwamen mij in dit leven, op een iets andere manier, ook.

Bijvoorbeeld: Op driejarige leeftijd liep ik weg van huis, legde mijn hand in een voor mij vreemde hand en hoorde sinds die dag bij een groep kinderen op de kleuterschool. Ik woonde in het oosten van Nederland, op mijn vijftiende jaar vertrok ik naar het westen van het land om aan zee te gaan werken. Het wordt duidelijk als u het boek *Kèlenòh* leest.

Het feit dat ik, of eigenlijk *Kèlenòh*, Pythagoras heeft gekend, geeft mij een trots gevoel. De liefde die *Kèlenòh* en hij voor elkaar voelden, was een totale liefde.

Het is mij ook duidelijk geworden waarom mijn relaties in dit leven stukliepen. Onbewust zocht ik in de relatie naar het sterke saamhorigheidsgevoel die *Kèlenòh* had met Pythagoras, daar is geen relatie tegen bestand. Het pure een-zijn met een ander. Dat gevoel is bijna niet van deze wereld, daar ben ik mij van bewust.

Na mijn derde reis naar Samos vond ik het boekje *De Gulden Verzen van Pythagoras* (Uitgeverij Schors, Amsterdam). Daarin las ik dat hij op zijn school in Croton, Italië, ook vrouwen aannam, dat versterkte nog eens het gevoel van de band tussen *Kèlenòh* en Pythagoras. Het respect en de gelijkheid die ze naar elkaar voelden, gingen heel diep.

Ik weet nog niet precies waarom mij dit is overkomen, wel weet ik dat het mij heeft geheeld van veel pijnen

die in mijn lichaam opgeslagen lagen. Ik voel een diepe dankbaarheid daarvoor.

Intussen heb ik mijn huis op Samos gekregen en woon ik er al een aantal jaren en heb ik de relatie mogen ontvangen met het sterke saamhorigheidsgevoel, waar ik mijn hele leven naar heb gezocht.

Hillie Kuipers

Samos zomer 2015

**TERUG NAAR
SAMOS**

HET BEGIN

Mei 1986

Het is midden in de nacht. Op de bank ligt een verfrommelde deken. Ik heb geprobeerd wat te slapen, maar ik ben te opgewonden om die rust te vinden.

De wekker staat voor niets op de tafel.

Het huis is stil zonder de kinderen. Nerveus loop ik wat heen en weer, af en toe een blik werpend op de nieuwe, glimmend zwarte koffer.

Ben ik niets vergeten?

Over een paar uur ben ik op Schiphol en ga ik voor het eerst van mijn leven een vliegreis maken.

Ruud, een vriend van mij, had mij een paar maanden geleden meegevraagd om drie weken met hem op vakantie te gaan, naar het eiland Samos in Griekenland. Hij had me daar toen mee overvallen. Drie weken zonder Sonja en Erik, mijn kinderen, en dan naar zo'n ver land!

Ik had nog nooit van een Grieks eiland gehoord dat Samos heette.

Ik heb het koud in mijn korte broek en loop nog wat heen en weer. Hoe zou het met Sonja en Erik zijn? Vanmiddag zijn ze door een vriendin opgehaald, waar ze deze drie weken zullen logeren. Ze liggen vast lekker te slapen. Ik probeer het los te laten, maar dat is moeilijk, het is de eerste keer dat ik zonder de kinderen op vakantie ga.

De reis was bijna niet doorgegaan, want Ruud kwam vorige maand de vrouw van zijn leven tegen, Nel, en hij is verschrikkelijk verliefd. Toen hij me belde om dit te vertellen, was mijn eerste reactie: “Nu gaat de reis zeker niet door.” Ik had net alles geregeld: onderdak voor de kinderen, paspoort, kleding, enz. Zonder erbij stil te staan hoe fijn dit was voor hem. Maar Ruud had me gerustgesteld en gezegd: “Natuurlijk gaat de reis door, dat heb ik met jou afgesproken en dat gaan we ook doen. Bovendien wil ik met jou Samos zien.”

De bel gaat! Ik schrik ervan. Vreselijk om zo nerveus te zijn.

Het is tijd om te vertrekken. Ik slaak een diepe zucht, kijk nog een keer de kamer rond en loop met de koffer naar buiten.

Op Schiphol is het een drukte van belang. Ik kijk mijn ogen uit naar al die mensen. Het lijkt wel of het hier dag is, in plaats van midden in de nacht.

We checken in en even ben ik bang dat mijn koffer te zwaar zal zijn, maar dat is niet zo. Ik voel me net een angstig dorpsmeisje in deze voor mij onbekende wereld.

Een groep statige, prachtig geklede mannen, in witte lange gewaden met gekleurde doeken eroverheen, lopen langs mij heen.

Ik slaak een diepe zucht en begin me langzaam te ontspannen, want ik merk dat ik het leuk ga vinden om naar al die verschillende mensen en culturen te kijken.

In het vliegtuig zit ik niet naast Ruud, het gangpad

zit ertussen. Als de motoren beginnen te brullen, word ik bang en van angst begin ik bijna te huilen. Dan voel ik dat Ruud mijn hand vastpakt, er even in knijpt en hem net zolang vasthoudt tot we horizontaal vliegen.

Het is moeilijk te beschrijven wat ik voel als ik mijn eerste stappen op Samos zet.

Ik ben wat misselijk van de schommelende landing van het vliegtuig.

De bergen die ik als eerste zie geven mij een gevoel van geluk, ondanks mijn misselijkheid. Ik kijk mijn ogen uit: de geuren, de bergen, de olijfbomen en de warmte..., het voelt of ik thuiskom en ik dit alles al eerder heb gezien. Vreemd.

Een bus, die klaarstaat op het vliegveld, brengt ons via Pythagorion naar Samos- Stad. Ik kijk om mij heen. De zee, de bergen, de zon, de rotsen, maar vooral de geur zijn mij zo bekend en het vreemde gevoel dat ik hier thuishoor, wordt steeds sterker.

Het appartement, waar wij deze drie weken zullen wonen, ziet er mooi en fris geschilderd uit. Het heeft een nieuwe houten voordeur met daarnaast een raam. Als we binnenkomen, is het erg donker. Het is even wennen door al het licht dat buiten schijnt, maar het is er aangenaam koel.

Het appartement is een rechthoekige ruimte, waarin twee bedden, een tafel en twee stoelen staan. De vloer is van gladgestreken beton. Achter deze ruimte is een verhoging waarin links, in een soort alkoof, een tafeltje met daarop een elektrisch kookplaatje staat, om er iets op warm te maken of om koffie te zetten,

en rechts daarvan is een kleine ruimte met een douche. Het is sober, maar het heeft alles wat we nodig hebben.

Voor het appartement is een groot terras en onder een van de ramen staat een plastic tafeltje met aan weerszijden twee plastic stoelen. Als je daarin gaat zitten, heb je een prachtig uitzicht over de zee met aan de overkant bergen.

We hebben geluk, normaal moeten wij dit terras delen met andere gasten, maar die zijn er niet.

De stad Samos is gebouwd rond een natuurlijke inham van de Egeïsche Zee. Als we naar de stad lopen, wijst Ruud mij op verschillende bouwwerken in de stad. (Hij is stedenbouwkundig tekenaar van beroep.)

Voor een van die gebouwen blijf ik met een schok staan. Het is een hoog huis met boven een open ruimte met pilaren, waar een dak op rust. *Ik zie mijzelf daarboven staan, gekleed in een witte jurk, en ik kijk mijmerend uit over de zee.*

Ik draai me met een ruk om en denk: dit kan helemaal niet. Voor het huis is het volgebouwd met huizen en de zee is van hieruit niet te zien.

Wat is dit? Wat gebeurt er?

Sinds ik op Samos ben voel ik mij anders, net of ik iemand anders ben. Het is verwarrend: het gevoel iemand anders te zijn dan jezelf is niet leuk. Ik heb al moeite genoeg om mijzelf te zijn.

Ik recht mijn schouders en loop door. Weg met dat gevoel!

Het is een gezellig stadje met een leuke boulevard waaraan veel terrasjes en winkeltjes zijn. Parallel ach-

ter de boulevard is een lange nauwe winkelstraat, die uitkomt op een rond plein dat het Pythagorasplein heet. We lopen door dat nauwe straatje als ik een vreemde geur ruik. Ik weet niet of ik het lekker of vies vind ruiken. Ruud vertelt me dat hier veel bedrijfjes zijn die koffie branden.

Als we op het plein uitkomen, gaan we op zoek naar een terras om uit te rusten en iets te drinken. Midden op het ronde plein staat een grote sokkel met daarop een grote leeuw. Waarom een leeuw? Het heet toch Pythagorasplein?

Midden op het plein is een rotonde, waar veel taxi's staan te wachten op klanten. De chauffeurs staan buiten en ze praten luidruchtig tegen elkaar. Het klinkt als ruzie, maar als ik goed kijk, hebben ze veel plezier.

Ik vraag aan Ruud of hij weet waarom dit het Pythagorasplein heet en waarom er een beeld van een leeuw op het plein staat. Ruud vertelt dat Pythagoras op Samos geboren is en waarom er een leeuw op het plein staat, weet hij ook niet.

Als ik hoor dat Pythagoras op Samos is geboren, gebeurt er bij mij vanbinnen iets dat lijkt op een gevoel van geluk. Wat raar. Het is leuk om te weten dat Pythagoras hier geboren is, maar ik begrijp niet waarom ik me nu zo gelukkig voel.

Het enige wat ik van die man weet, is de stelling van Pythagoras die ik ooit op school heb moeten leren voor wiskunde.

Ik kijk om me heen en probeer me te concentreren op wat er om mij heen gebeurt.

Ik wil niet blijven stilstaan bij wat ik nu voel.

De terugweg naar het appartement is zwaar, omdat we nu merken hoe de weg schuin omhoogloopt. Ik ben nog moe van de reis en al de indrukken van de afgelopen 24 uur en niet te vergeten de zenuwslpende weken voorbereiding van deze reis. Ik wist niet dat ik zo'n zenuwpees was, als ik dingen moet regelen.

Op het terras voor het appartement genieten we van een prachtige zonsondergang. We zitten op een stoel die met de leuning tegen de muur staat met het tafeltje tussen ons in.

Ik staar naar die grote, ronde rode bal, die zijn weerschijn geeft in een lange streep over het nu donker wordende blauwe water. Het is net een plaatje van een ansichtkaart, maar dit is echt.

Ik kijk opzij naar Ruud, om hem wat te vragen, maar de woorden blijven me in de keel steken.

Ik zie hem dubbel, zoals hij nu is, maar ook gekleed in een witte tuniek met een prachtig met gouddraad versierde gordel om zijn middel en sandalen aan zijn voeten.

Ik schrik hier zo van dat ik gauw weer voor me kijk en mij concentreer op de nu snel donker wordende baai voor ons. Na een poosje kijk ik weer voorzichtig naar Ruud, en ik zie hem nog steeds dubbel. Ik denk: ik weet niet wat er met me gebeurt, maar als ik iets moet zien wat eigenlijk niet kan, kijk er dan toch naar. Ik word wat rustiger vanbinnen en kijk naar Ruud.

Hij ziet er prachtig uit en ik krijg het gevoel dat ik deze man ken!

Ik ben zo in de war en ik vind het moeilijk om het niet aan Ruud te vertellen wat ik zie. Ik durf dat niet goed, omdat ik niet begrijp wat ik nu zie en voel.